

(2) Opłaty egzaminacyjne (§ 5) należy wnosić przy składaniu podań o dopuszczenie do egzaminu.

§ 9. Technicy dentyści, którzy złożą egzamin z wynikiem pomyślnym, otrzymają z Ministerstwa Opieki Społecznej zaświadczenie o uzyskaniu przez nich tytułu „uprawnionego technika dentyścycznego” oraz uprawnień do wykonywania czynności w ramach postanowień art. 17.

§ 10. Szczegółowe przepisy o sposobie urzędowania komisji egzaminacyjnej, sposobie egzaminowania, ocenie wyników egzaminów i wynagrodzeniu osób, wchodzących w skład komisji, określi instrukcja, wydana przez Ministra Opieki Społecznej.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*

923.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 6 listopada 1934 r.

o komisjach egzaminacyjnych, przewidzianych w art. 126 prawa górniczego.

Na podstawie art. 128 prawa górniczego, wydanego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 654), zarządzam co następuje:

Rozdział I.

Skład komisji egzaminacyjnej.

§ 1. Przy każdym wyższym urzędzie górniczym tworzy się komisję egzaminacyjną przewidzianą w art. 126 prawa górniczego.

§ 2. Przewodniczącym powyższej komisji egzaminacyjnej jest z urzędu prezes wyższego urzędu górniczego, przy którym komisja jest utworzona. Zastępcą przewodniczącego jest z urzędu zastępca prezesa wyższego urzędu górniczego.

§ 3. (1) Członków komisji egzaminacyjnej w potrzebnej ilości mianuje Minister Przemysłu i Handlu po zasięgnięciu opinii prezesa wyższego urzędu górniczego z pośród urzędników władz górniczych w służbie czynnej lub w stanie spoczynku.

(2) Komplet egzaminujący poszczególnego kandydata składa się z przewodniczącego komisji egzaminacyjnej lub jego zastępcy i 2 członków, powołanych przez niego z pośród listy członków zamianowanych przez Ministra Przemysłu i Handlu.

Rozdział II.

Zakres egzaminu.

§ 4. Egzamin winien stwierdzić, że kandydat posiada dokładną znajomość zarówno tych przepisów, których pełny tekst jest zamieszczony w ustawach górniczych, jak i tych przepisów, na które prawo górnicze się powołuje, oraz przepisów rozporządzeń wydanych na podstawie tych ustaw.

Rozdział III.

Postępowanie.

§ 5. Właściwą dla każdego kandydata jest komisja egzaminacyjna przy tym wyższym urzędzie górniczym, w którego obwodzie kandydat odbywał praktykę ostatnio w ciągu sześciu miesięcy.

§ 6. Kandydat powinien składać podanie o dopuszczenie do egzaminu na podstawie art. 126 prawa górniczego do tego wyższego urzędu górniczego,

który jest właściwym w myśl § 5 rozporządzenia niniejszego.

§ 7. Kandydat powinien dołączyć do podania:

a) życiorys, zawierający szczegółowe wymienienie odbytych studjów oraz zakładów górniczych i technicznych, w których kandydat odbywał praktykę,

b) dyplom z ukończenia uczelni akademickiej zagranicą, oraz dowód nostryfikacji w uczelni akademickiej w kraju; dokumenty te można składać bądź w oryginale, bądź w uwierzytelnionych notarialnie odpisach,

§ 8. Po otrzymaniu podania wyższy urząd górniczy bada naprzód, czy podanie zostało skierowane do właściwego wyższego urzędu górniczego. Jeżeli okaże się, że dla kandydata była właściwą komisja egzaminacyjna przy innym wyższym urzędzie górniczym, należy z urzędu odstąpić temu wyższemu urzędowi górniczemu podanie wraz z załącznikami i zawiadomić o tem kandydata.

§ 9. Po stwierdzeniu swej właściwości wyższy urząd górniczy bada, czy zostały złożone wymagane dowody w przepisanej formie i czy uprawniają one kandydata do korzystania z przepisów art. 126 prawa górniczego.

§ 10. Jeżeli po przeprowadzeniu badania w myśl §§ 8 i 9 niniejszego rozporządzenia okaże się, że kandydat może być dopuszczony do egzaminu, wyższy urząd górniczy wzywa kandydata do wniesienia taksy egzaminacyjnej, przewidzianej w § 18 rozporządzenia niniejszego, a po dokonaniu tej wpłaty odstępuje podanie wraz z załącznikami przewodniczącemu komisji egzaminacyjnej.

§ 11. Przewodniczący komisji egzaminacyjnej wyznacza termin egzaminu i zawiadamia o nim kandydata.

§ 12. Egzamin jest ustny.

§ 13. Z przebiegu egzaminu należy spisać protokół. Ocena wyniku powinna być sformułowana za pomocą określenia: „zadawalniający”, lub: „niezadawalniający”.

§ 14. Uchwały komisji egzaminacyjnej zapadają większością głosów.

§ 15. Po ukończeniu egzaminu przewodniczący komisji egzaminacyjnej przesyła akta wyższemu urzędowi górniczemu.

§ 16. Jeżeli wynik egzaminu był niezadawalniający, kandydat może być dopuszczony do powtórnego egzaminu dopiero po upływie 6 miesięcy, a jeżeli ponownie otrzymał ocenę niezadawalniającą, to dopiero po upływie roku. Skrócenie rocznego czasokresu na czasokres nie krótszy od 6 miesięcy może nastąpić jedynie z przyczyn ważnych i wyjątkowych za szczególnem zezwoleniem Ministra Przemysłu i Handlu na wniosek tego wyższego urzędu górniczego, przy którym kandydat ostatnio zdawał egzamin.

§ 17. W razie otrzymania od komisji egzaminacyjnej zawiadomienia o zadawalniającym wyniku egzaminu, wyższy urząd górniczy wydaje kandydatowi zaświadczenie, że kandydat poddał się z wynikiem zadawalniającym egzaminowi, przewidzianemu w art. 126 prawa górniczego, przyczem w tem zaświadczeniu powinien być wymieniony skład komisji egzaminacyjnej i data egzaminu.

§ 18. Opłata egzaminacyjna wynosi 60 złotych i powinna być wniesiona do właściwego urzędu

górniczego na rachunek Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 19. Osoby biorące udział w egzaminowaniu kandydata otrzymują z opłat egzaminacyjnych za sprawowanie swych czynności wynagrodzenie, którego normy ustala Minister Przemysłu i Handlu.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

924.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 6 listopada 1934 r.

o komisjach egzaminacyjnych, przewidzianych w art. 127 prawa górniczego.

Na podstawie art. 128 prawa górniczego, wydanego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 654) zarządzam co następuje:

Rozdział I.

Skład komisji egzaminacyjnej.

§ 1. Przy każdym wyższym urzędzie górnicy tworzy się komisję egzaminacyjną celem stwierdzenia zasobu wiedzy teoretycznej i praktycznej kandydatów, ubiegających się na podstawie art. 127 prawa górniczego o dopuszczenie do sprawowania kierownictwa ruchu w zakładzie górnicy mniejszym i prowadzonym w warunkach mniej niebezpiecznych, lub kierownika działu robót górnicy w takim zakładzie.

§ 2. Przewodniczącym komisji egzaminacyjnej jest z urzędu prezes wyższego urzędu górnicy, przy którym komisja jest ustanowiona. Zastępcą przewodniczącego jest z urzędu zastępca prezesa wyższego urzędu górnicy.

§ 3. (1) Członków komisji egzaminacyjnej w potrzebnej ilości mianuje Minister Przemysłu i Handlu po zasięgnięciu opinii prezesa wyższego urzędu górnicy z pośród urzędników władz górnicy w służbie czynnej lub w stanie spoczynku, z pośród profesorów akademickich uczelni technicznych, nauczycieli państwowych szkół górnicy w Dąbrowie Górniczej i w Katowicach i z pośród kierowników ruchu zakładów górnicy, posiadających dyplom inżyniera górnicy.

(2) Z pośród tej listy przewodniczący komisji egzaminacyjnej powołuje w każdym poszczególnym wypadku członków kompletu egzaminacyjnego w liczbie 2 do 4 (nie licząc przewodniczącego) zależnie od zakresu egzaminu. W liczbie członków kompletu egzaminacyjnego powinien przynajmniej jeden posiadać wyższe wykształcenie prawnicze.

Rozdział II.

Program egzaminu.

§ 4. Zakres egzaminu obejmuje w zasadzie:

- A) Prawo górnicy, rozporządzenia, dotyczące ruchu w zakładach górnicy i obowiązków kierowników ruchu zakładów górnicy.
- B) Przepisy o ochronie pracy i o ubezpieczeniach, o ile dotyczą górnictwa.
- C) Praktyczne wiadomości:
 - a) o złożach minerałów,
 - b) o robotach przygotowawczych,
 - c) o odbudowie złóż minerałów,

d) o przewozie szybami pionowymi, na pochylniach i w chodnikach,

e) o odwadnianiu kopalni,

f) o przewietrzaniu robót podziemnych,

g) o oświetlaniu kopalni,

h) o zwalczaniu pożarów w kopalni i ratownictwie górnicy,

i) o maszynach górnicy do urabiania i przewozu minerałów oraz do odwadniania i przewietrzania kopalni,

j) o budowie i ruchu urządzeń elektrycznych prądu silnego w kopalni.

§ 5. W ramach powyższego programu należy przy egzaminie brać pod uwagę rodzaj zakładu górnicy, w którym kandydat pragnie być dopuszczonym do sprawowania kierownictwa ruchu lub kierownictwa działu robót górnicy, a to stosownie do złożonego przez kandydata podania w myśl § 8 niniejszego rozporządzenia.

Rozdział III.

Postępowanie.

§ 6. Właściwą dla poszczególnego kandydata jest komisja egzaminacyjna przy tym wyższym urzędzie górnicy, w którego obwodzie znajduje się zakład górnicy, w którym kandydat ubiega się o dopuszczenie do sprawowania kierownictwa ruchu lub kierownictwa działu robót górnicy.

§ 7. Podanie o dopuszczenie do egzaminu na podstawie art. 127 prawa górnicy powinien kandydat składać do wyższego urzędu górnicy właściwego w myśl § 6 niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Podanie o dopuszczenie do egzaminu winno zawierać dokładne wymienienie tego zakładu górnicy, w którym kandydat ubiega się o dopuszczenie do sprawowania kierownictwa ruchu lub kierownictwa działu robót górnicy.

§ 9. Kandydat powinien dołączyć do podania:

- a) życiorys zawierający oprócz przebiegu studiów szczegółowe wymienienie 1) zakładów górnicy, w których odbywał praktykę górnicy, 2) wykonywanych czynności w czasie tej praktyki i dat, dotyczących pełnienia tych czynności,
- b) świadectwo z ukończenia średniego górnicy zakładu naukowego,
- c) dowody odbycia praktyki przewidzianej w art. 127,
- d) dowody, że kandydat odpowiada warunkom przepisany w art. 124 p. 1, 2 i 3 prawa górnicy.

§ 10. Wyższy urząd górnicy po otrzymaniu podania i załączników bada naprzód, czy podanie zostało skierowane do właściwego urzędu górnicy. Jeżeli okaże się, że dla kandydata jest właściwą komisja przy innym wyższym urzędzie górnicy, podanie wraz z załącznikami powinno być z urzędu odstąpione właściwemu wyższemu urzędowi górnicy, o czym należy zawiadomić kandydata.

§ 11. Następnie wyższy urząd górnicy bądź sam orzeka, czy dany zakład górnicy podpada pod kategorię zakładów górnicy mniejszych i prowadzonych w warunkach mniej niebezpiecznych, o ile chodzi o zakłady górnicy, co do których Minister Przemysłu i Handlu przelał swe uprawnienia przewidziane w art. 127 ust. 1 prawa górnicy na wyższe urzędy górnicy w myśl art. 127 ust. 2 tegoż pra-